La figura central de la obra, para mí, la segunda, y cómo esa imposibilidad de llegar a una definitiva, que sea imposible, y a partir de eso...

En relación tambiØn con ese sentido original, como entender que una perspectiva como anterior, un poco de la identidad, y hay constancia...

Hace tantos aæos, no terminØ de ligar.

La pregunta per quŁ avui seríem aquí. O sigui, no exactament per aquí, peròper exemple, perquŁ s'ha portat... Es parla d'una estructura narrativa perquŁ, en el Premi Nobel de la Vida Lluta, en aquest cas, tocaràen el temps. Llavors, molt breument. I de mixt, jo recomano la resta de la distincióde Haraker. La distincióde Haraker Øs... Però, expliquem-nos en els altres...

Llavors, la diferŁncia entre ID i IPSE Øs bàsicament. Són dues veus llatines per anomenar el que podríem dir dues vessant dos aspectes de la identitat.

L'ID Øs la posiciómateixa, la posiciómaterial, la unicitat material del que avui existeix al llarg del temps, aixòes diu l'ID, i l'IPSE Øs la consciŁncia que, per dir-ho així, aquest objecte, podríem dir, aquesta persona, tØ de la seva pròpia identitat. És a dir, el programa que ella mateixa construeix aquesta semblança al llarg del temps i, per tant, aquesta donacióde semblança.

Llavors, el que diu Ricard Øs que la nostra identitat Øs la construcciódialŁctica entre aquests pols. Entre, d'alguna manera, com nosaltres ens expliquem a nosaltres mateixos i a la nostra pròpia consciŁncia, com, malgrat ser les mateixes persones, o sigui, malgrat ser el nostre mateix i d'ident, la nostra consciŁncia va variant al llarg del temps. Llavors, d'alguna manera, la identitat de Ricard es desplega...

Les identitats es despleguen entre aquests dos pols, que són l'idealisme. I són uns pols equivalents, ja veurem una mica de l'extensiói l'abansencióen els dos temps. Simplement, no cal que us ho plantegeu ara amb dir que Øs una manera d'introduir allòque Øs clar en la filosofia o en la teoria de Ricard, que Øs que totes les qüestions des de la identitat fins al temps estan construïdes amb una configuracionarrativa i dialŁctica entre dos pols.

... entre dos pols, que Øs el de la identitat i els límits de la distinció Llavors, la consideracióde l'antropologia o el que Øs el fenomen dels expressos, bàsicament aquí l'œnica... Clar, sembla una mica lliure i no sØ si ho hem parlat amb algœ. Peròl'œnic que jo volia deixar clar o l'œnic que Øs important que tingui a primera nota Øs el fet que en Augustí, en les conclusions...

aquelles conclusions, allòque Øs el mØs important, allòque estàbØ clau perquŁ Agustí pugui fer aquest relat narratiu de la seva pròpia identitat, Øs el fet que al final Øs a partir que nosaltres comencem a comprendre retrospectivament la nostra vida. És a dir, sense la idea d'un final que li doni una totalitat retrospectiva, que seria la narració de la nostra vida, no hi hauria possibilitat que Agustí tinguØs aquestes conclusions.

És a dir, el sentit cristiàescatològic del terme final, com que ens dirigim cap a un final a partir d'un principi, aquesta idea de restricciócristiana del temps, que Øs amb un endemne cristià, no podia ser d'una altra banda, per aixòd'aquesta manera des del naixement de Jesœs ens determinem com una segona, una segona, la paraula, que vol segon

avallament, per dir-ho així.

No sØ, o sigui, anàvem retor una mica, queda clar? Alguna qüestiómØs? PerquŁ clar, una mica això.. Avui reprendrem, Øs a dir...

Avui reprendrem, o sigui, us aviso que avui Øs la classe, per dir-ho així, de missió hiperpropiada de l'agost, o sigui, avui entrarem en aquesta idea, la idea que era que era matŁria i narració, aplicada Agustí i Aristòtil, la meva idea seria, no sØ, fer una massa de classes, peròm'agradaria intentar-ho avui, llavors ho farem a travØs de la flama.

mesurada en el joc, en general estàbasat en el que era. En concret,

Per si parleu una mica, per aquells que no sapigueu qui Øs Riquer, o com exactament Riquer, aprendrem des del principi. Temps i narracióØs una obra capital, perquŁ hi ha Riquer que cristal•litza...

i la intuïcióamb la metàfora que va desenvolupant i que va solidificant Øs la idea aquesta que hi ha una tensióconstitutiva entre la nostra experiŁncia ordinària, les coses, que de vegades són ordinàries

aquestes experiŁncies. I d'aquí la necessitat, per exemple, de la metàfora, perquŁ la metàfora justament cobreix allòque estàa les defores de la nostra realitat ordinària.

És la realitat ordinària, quotidiana, per dir-ho d'alguna manera. Llavors, gràcies a la metàfora el que es vol dir Øs que el que es fa Øs redescobrir la nostra experiŁncia de tal manera que cobrim allòque ordinàriament estàa fora de l'experiŁncia. Llavors, d'alguna manera, ell estàapuntant, per la metàfora, desprØs agafaràla identitat, tambØ hi ha el temps, aquí hi ha la generació, estàapuntant unes categories...

PerquŁ allòque fa aquella operació, nomØs que amb la metàfora, peròdesemboca i mØs importantment en el temps, Øs...

Øs alucidar, clarificar, precisar el caràcter temporal de la nostra experiŁncia humana. És a dir, ell, al que diu, Øs el caràcter determinat, l'essŁncia de l'experiŁncia que nosaltres fem al món, Øs la temporalitat. És a dir, Øs el fet que la nostra experiŁncia en aquest món Øs finita, i per tant el fet que sigui finita fa que nosaltres tinguem una consciŁncia de primer, per dir-ho així, de la nostra intuccióexistencial.

Øs la temporalitat. El primer que nosaltres constatem de tots Øs la temporalitat, sigui el que sigui, no? Llavors bØ, d'una banda tenim aquesta experiŁncia habitual, habitual, no us ho he d'explicar perquŁ estàd'alguna manera incorporada en la nostra percepció Peròd'altra, allòque fa la nostra consciŁncia Øs intentar-se l'explicar, no? I el que fa Øs anar a la casa, amb el llenguatge, d'alguna manera explicar aquesta experiŁncia.

Aquesta experiŁncia a nivell temporal, a travØs del llenguatge. I com que la consciŁncia necessita el llenguatge per explicar-se ella mateixa i la realitat, d'aquí per aixòno ens basta lliure, necessitem llibres per estar explicant-nos nosaltres mateixos, d'aquí neix el que requerem anomenar la narració La narracióØs la condicióidentificadora de tota experiŁncia temporal.

El temps Øs una realitat metafísica, Øs una realitat abstracta, Øs una realitat cosmològica, Øs una realitat a la qual nosaltres no podem arribar. No tindria

significacióper nosaltres si no fos a travØs de la narració És a dir, en el moment en quŁ nosaltres narrativizem, estem complint no pas una funcióliterària, sinóuna qüestió gairebØ antropològica. Estem fent un curtmat al temps.

Evidentment, situo alguna cosa entre aquesta experiŁncia i la nostra narrativa.

És a dir, la trama Øs la manera mØs breu en quŁ nosaltres esclarim la nostra experiŁncia temporal per tal de fer-nos sentir existir.

És a dir, si nosaltres no fØssim aquesta narracióI nosaltres no configurØssim de manera humana el nostre temps, nosaltres no entendríem, no sabríem, no ens situaríem, no ens podríem explicar a nosaltres mateixos. I aquí l'intent d'identitat, aixòde l'identity crisis, es podria dir així una mica la traducció Llavors, per dir-ho d'alguna manera, la trama, per dir-ho, Øs el coercióque dota de sentit la nostra experiŁncia natural.

PerquŁ la trama Øs allòque permet que organitzem la nostra vida segons uns criteris d'unitat, intel•ligibilitat, que donen nascentes i de la teologia. És a dir, en el moment en quŁ nosaltres ens plantegem la nostra vida, la nostra existŁncia segons la categoria negativa de la trama, nosaltres podem començar a distingir les elements. Si no tinguØssim aquestes categories...

narratives de la trama, nosaltres no sabríem quŁ Øs el que ens ha passat, quŁ Øs un episodi d'un sentit, d'una trama que Øs la nostra pròpia vida. D'alguna manera, el fet que nosaltres tinguem aquestes narracions, allòque ens permet Øs distingir aquests moments singulars d'aquests esdeveniments. QuŁ Øs un esdeveniment? Un esdeveniment Øs allòque Øs susceptible, aquestes parts d'aquestes peces del tren de crostes, susceptibles de ser...

integrades a la nostra història. Per tant, d'alguna manera, el que ens permet la narració Øs reintegrar modes excŁntrics, m'agrada aquesta paraula perquŁ no Øs nomØs que siguin extravagants sinóque estan fora del centre, imaginar una experiŁncia temporal que no passa per la idea, per dir-ho així, filosòfica del temps. És a dir, tot aixòque està explicant...

...el fet que nosaltres narrativitzem la nostra experiŁncia temporal a partir de les trames ens permet imaginar el temps diferentment de com ho imaginaria un filòsof.

quan es pregunta quŁ Øs el temps i quan intenta fer l'extracció D'alguna manera, de les trames, les desconfiguracions narratives de Ricard, que si la trama Øs que tenim identitat, allòque demanen Øs treure-ho dins de les preguntes mØs complicades dintre de l'esquena de la filosofia que dic, la vida viscuda per entendre'n i la vida aclarida, la vida explicada. Llavors, per entendre'ns, el temps de la narració..

Øs el temps eminentment humà És el temps que nosaltres tenim entre el temps cosmològic, per entendre'ns, el temps de la justa, simplement, i el temps, diguem-ne, del dia a dia. El temps que marida entre aquests dos, Øs a dir, el cap i la cua d'aquest vellantar, Øs el temps que nosaltres ens narrem. I aquest relat que nosaltres construïm el podem construir a travØs de les...

...de les categories de la llengua. Gràcies a aquest relat arribem a unes experiŁncies tan col•lectives que si intentØssim explicar-nos els nous a travØs de la narració, sinóa travØs de llenguatge conceptual i filosòfic, com dirien en la teoria. I Øs el mateix, la

pregunta d'avui, en els acabant, que es fa a Agustí al principi del llibre, quan diu quŁ Øs el test.

Aquesta pregunta de quŁ Øs el temps ningœ no sap respondre i alhora tots sabem quŁ Øs el temps, no? Aquesta distensióentre el coneixement intuitiu i el coneixement expressat, no? I la dificultat, el coll d'ampolla, de com ho posem en paraules una cosa que intuitivament Øs evident, no? Per tant, la trama no explica, o sigui, no necessitem, perquŁ ja era el temps, i nosaltres ens preguntem quŁ Øs el temps, ens porta el temps, Øs una trama, no les pot...

peròno Øs important perquŁ respongui una veritat, sinóque Øs important perquŁ ens permet comprendre com funciona el temps, com vivim nosaltres el temps. I potser aixòØs mØs important que una perspectiva, no?, de la meva temàtica. Llavors, d'alguna manera, requereix aquí, per dir-ho així, us explico una mica perquŁ l'interŁs Øs això, perquŁ m'agrada molt la meva introduccióposterior de l'Anna Punt, no?, requereix...

PerquŁ a partir de la trama, a partir de la narració, allòque estàfent Øs permetre que hi hagi una identificaciósubjectiva entre les persones. En el moment en quŁ algœ ens narra l'esfera vida, nosaltres som capaços d'identificar-nos subjectivament en aquesta posicióde narrador. I precisament per aixòel subjecte no Øs pas diguem-ne altra cosa que la...

capacitat de privadŁncia d'identificar-se pràcticament amb tots els implicistes, des del costat dels altres. Requereix una capacitat de literatura, d'apuntar una mena de pragmàtica Łtica respecte als nostres propis actes, respecte a la relacióde la nostra vida, etcŁtera. Llavors, per fer una mica els punts vici del lloc on ens situem. Requereix un matí...

a mantenir, a coordinar, a indestriable entre temps, identitat i narració És a dir, el temps, la identitat són configuracions narrativitzades d'aquesta dimensiósimbolitzadora que, altrament, seria apolŁmica. Llavors, per respondre a aquesta rellevància del temps, que són preguntes filosòfiques, allòque fem Øs donar-los una forma narrativa. Per tant...

Hi ha una resposta, perquŁ així evidenc que en canvi, quan nosaltres intentem perseguir la identitat, no existeix. Llavors, per conŁixer, per comprendre, per interpretar, que seria...

Requert, a mØs, tØ una cosa interessant que es lliga una mica amb la vuit d'aquesta bastatologia cristiana, que a mØs explica la relacióamb Agustí, malgrat que

el fet que passi per aquí fa que hi hagi una mena de secreix que faci que sigui impossible

cantar. És a dir, quan nosaltres pensem i esbrutegem el temps, hi són unes coses normals, pensem-nos en una resposta tancada, una resposta filosòfica, i en canvi que la configuraciósigui narrativa fa que en la pròpia trajectòria de la narracións'estimin coses que el text mateix no preveu. Per tant, aquesta variacónarrativa, aquest relat, introdueix evidentment una idea de determinació,

una idea de totalitat, en el moment en quŁ estàapuntant cap a un cercle, un principi i un final, peròuna cosa d'incompressió, Øs a dir, estem entenent una totalitat peròmai

estem arribant, no ens escollirem mai i per aixòestem tota l'estona referent aquesta configuraciódels textos, per aixòestem tota l'estona explicant-nos, per aixòestem establint, jo diria, una intriga amb la nostra pròpia vida, quŁ passaràara?

la Bíblia. Aquesta nit Øs una iniciativa que nosaltres tenim sobre les nostres pròpies vides.

És la nostra accióque fa fondes aquestes apories filosòfiques de l'identitat a travØs de la intriga narrativa, que Øs una intriga de configuracióque denota d'una banda les limitacions de la filosofia, perquŁ la filosofia no pot arribar fins aquí, peròles limitacions mateixes de llenguatge, que estem sempre a totes les formes de referŁncia. Per tant, la narracióel que fa Øs...

evidenciar, quan nosaltres ens narrativitzem, quan nosaltres ens configurem a nosaltres mateixa narrativament, allòque estem fent una vegada Øs evidenciar que Øs impossible de passar aquells conceptes de forma directa i obscura o de forma no narrativa, peròd'una altra estem evidenciant tambØ que l'œnica manera de dilucidar alguna veritat autŁntica sobre aquests conceptes Øs fer-ho narrativament. Per tant, estem dinamitzant una cosa...

aliment, a partir del qual configurem la nostra experiŁncia cultural de l'existŁncia. I la nostra capacitat de ficcióque passa per aquestes configuracions narratives, allòque ens fa Øs retornar-nos l'experiŁncia cultural per tal que ens en tornem a...

apropiar. És a dir, no existeix una experiŁncia temporal que no passi per la narració, la narraciód'allòque fa humàel temps. El temps no Øs humàsi no Øs narrat. Llavors, podeu veure que aquí hi ha un cercle absolut entre dues paraules, temporalitat i narració Tot món narratiu Øs temporal. Tot allòque ens interessa de la narracióTambØ Øs...

la temporalitat amb la qual augmenten aquestes narracions. És a dir, d'alguna manera, allòque ens estàdient l'Iker Øs que el que ens interessa de les històries Øs la tensió entre infinitud i infinitud que presenten aquestes històries. Allòque ens interessa d'aquestes configuracions narratives Øs com disposen, com temporalitzen aquestes experiŁncies o experiŁncia bàsica d'alguna, de tothom, i són i no són els presents.

La forma com s'articula narrativament i la narracióØs significativa nomØs quan ens parlen de capilaritat. Això, podria dir, Øs el que requereix, no? A planteja com a ipot. Per demostrar això, diguem-ne que el que fa Øs dedicar dos capítols a construir...

Agustí i l'aula d'Aristòtil. Llavors, Agustí l'utilitza per parlar de la paradoxa del temps, una mica allòde la presa, d'aquest que no pot anar a fer. I Aristòtil l'utilitza per introduir desprØs de la poŁtica, el concepte de trama, que precisament Øs allòque utilitza Aristòtil. Si, per exemple, l'expressióque poses sobre la taula Øs aquest gŁnere de paper, aquesta multiplicitat.

Aquesta multiplicitat de peces que ell genera amb aquesta intensitat Øs el que ve a fer la seva obra. I en Aristòtil, en canvi, el que poses sobre la taula, aquesta multiplicitat de trames, Øs una operaciópoŁtica a partir de la qual el que fas Øs ordenar tota aquesta dispersió I l'article de la Celentani i de l'Aristòtil fa això Peròcriticar el que fa Øs contraposar a Agustí i Aristòtil amb una relaciód'imatge invertida.

I llavors, si us sembla, us he dirigit una miqueta malament al doctor, d'acord? Llavors,

ara entrarem al que seria concretament com...

Concretament com ho fa Agustí. El que diu l'Agustí i sobretot el llibre 11 d'Agustí, que Øs el llibre sobre el qual direm ara, perquŁ ara es basa perfectament en el comentari de la nostra història. Molt bØ. L'Agustí. El que tenen en compte l'Agustí...

És a dir, des del principi Øs un temps negatiu. És un temps negatiu perquŁ el temps positiu, l'œnic temps positiu que podria existir, l'œnic temps feliç seria en referŁncia a l'eternitat. És a dir, l'eternitat Øs l'œnic temps en el qual...

El nostre temps en el qual nosaltres estaríem com a moders, en el qual la nostra energia espiritual, etcŁtera, però les sol humanes estan infinitament, no? I des del principi, inherentment, mancades. I la nostra deficiŁncia ontològica Øs la nostra mortalitat, no? Llavors, la seva anàlisi del temps sempre estaràcansada d'alguna meditació, no? Que nomØs s'entØn amb aquest recurs humàde veritat. No? Sí, i justament al final de la capítol

Aquest present simultani, que seria aquesta paraulcançada del destí, no? Que nomØs DØu pot viure en aquest present continu, no? En canvi nosaltres, com que el tenim compartit, doncs vivim malament, no? Llavors, el temps, per dir-ho així, a l'Agustí, no?

Sempre totes les coses poden avalar-se sols. Llavors, com comença el llibre onze? El llibre onze comença amb una pregunta en llatí, no? Que podeu dir, no? PerquŁ era xulo, no? Hui Øs en tempus, no? O sigui, quŁ Øs el temps? Aquesta Øs com el primer gran dubte de... Una pregunta absolutament, diguem-ne, impossible en el sentit que ens estàæÆ...

...impossible en el sentit que ens assenyala. PerquŁ, clar, aixòØs una pregunta ontològica que ja apunta a la seva pròpia antirromia, diguem-ne, interna, no? Llavors, aquí el que diferencia Agustí, ja Øs el que diferŁncia, són dues coses. D'una banda, clar, distŁncia... ...ànima... ...sí, la distància de l'ànima...

i l'intenció Llavors, clar, l'esperití Øs bàsicament allòque entenc Agustí i Øs l'experiŁncia mateixa que nosaltres tenim del temps. És l'atencióconstant en la qual vivim, en el present, el passat i el futur. I Øs aquí on se sent Agustí. En canvi, la intenciØs el tacte, la pretensió..

La pretensiód'unia que existeix a travØs de la trama, que Øs el contrast entre la realitat. Aristòtil i hauríem de dir en parlàndola de facto, va dividir els contrastos. És aquesta antítesi sonora, que quedaràtambØ d'intencióa partir de la qual ens movem en realitat ja mØs. Llavors, el primer que es pregunta Agustí, no? Ha estat, no? El temps existeix o no existeix?

D'una banda ens diu que no existeix, perquŁ surto amb paranoia, amb altres paranoies i quan nosaltres dins present no tornarà, no hi Øs per sempre, per tant, quŁ hi hauríem? Sempre que tot allòque apareix no ho tenim, siguin els aquí. No hi ha res que nosaltres puguem dir aixòØs, si ens estàtota l'estona descartant coses que no són. Peròfixeu-vos que Øs interessant perquŁ...

perquŁ la manera d'Agustí, així com tothom va ser escŁptic, ell no acaba amb aquest escepticisme. És a dir, malgrat que no pot trobar una definicióposITiva per a la direcciódel temps, hi ha una qüestióque Øs un coneixement intuïtiu mateix del temps. O sigui, ell tØ una mena de confiança en el llenguatge, Øs una paraula una mica d'anàlisi

del discurs, peròl'œs del llenguatge que tØ li permet resistir la tesi de l'escepticisme.

Precisament perquŁ hi ha un sentit comœ que estàestratificat en el llenguatge i que li permet sostenir la tesi.

I que permet sostenir la tesi que el fet de parlar que no sapigui el que Øs, Øs. La forma sensata, la forma projectiva, existeix alguna cosa, d'alguna manera diríem que hi ha una enigma, peròno hi ha ignorància, hi ha un coneixement previ que no sabem ni com conceptualitzar. Fixeu-vos que aquesta Øs una de les definicions que fa Agustí de l'amor, aquest desig, aquest saber, malgrat que no ho puguem saber.

no podem saber, la nostra història no Øs saber, Øs la voluntat de saber. D'alguna manera, el temps no puc saber quŁ Øs, peròsØ que existeix per la manera com em passa, per la manera com estàarticulat el llenguatge. I per quŁ sØ que existeix? Per exemple, perquŁ aquesta paradoxa allòque fa Øs, no gens mØs que

És una percepcióque la meva experiŁncia Øs una percepcióque de alguna manera fa que sigui impossible negar que existeix. D'alguna manera aquesta confiança, Maria Roig, allà on va nØixer, Øs resistir a aquest escepticisme.

La idea de Masuda Øs un primer dic cap a aquest escepticisme, no? PerquŁ allòque ens diu Øs que el temps tØ una duració, per tant, si tØ una duració, Øs alguna cosa, però evidentment no Øs suficient, no? O sigui, d'alguna manera Øs suficient, peròno ens diu res, no? Llavors, aquí Agustí tØ molts de problemes, diríem, perquŁ, clar, existeix alguna cosa, peròquŁ existeix, no? Llavors, se busca DØu, no?

Llavors, clar, Agustí, al final d'aquesta investigant, com he dit abans, el que fa a situar Øs DØu d'una part, perquŁ el que diu de DØu Øs que DØu Øs una eternitat, Øs una eternitat que estàfora del temps, que no el podem arribar a conŁixer perquŁ estàfora de la nostra mortalitat, i que aquesta temporalitat Øs una altra cosa seva, que no Øs un present continu, com diríem, clarament. Llavors, quŁ descriu Agustí en el moment que està donant aquesta investigaciódel temps?

...con que el futur no hi Øs encara, con que el passat ja no hi Øs, con que l'œltim dia Øs un present que tampoc sØ el que Øs, per entendre'ns, el que farei seràajupogar-ho tot dins d'aquest present. Si tu muntes un present en el qual inclous aixòen una idea de simple present, el que farei Øs aixamplar literalment el present per incloure passat, futur i present.

I aquí arribem a una nociómolt interessant, potser una mica aplicada, peròØs interessant, perquŁ diu, Øs el moment en el qual, si estem dient aixòd'aquí, ens adonem que fins ara hem utilitzat els adjectius passats com a substantius i ara nomØs utilitzem-los com a adjectius. I clar, en el moment en quŁ tu utilitzes una cosa i la estàs fent una referŁncia. Per tant, el present, no, era aquesta referŁncia, aquesta socialització..

El passat Øs memòria, Øs a dir, el passat Øs l'œnic que no sØ. Per aixòla memòria Øs tan important, perquŁ la memòria Øs el passat presentitzat. No existeix el futur, el que existeix Øs l'espera o l'expectativa del futur. Per tant, el que existeix present Øs ara d'aquesta expectativa del futur.

És un present de les coses passades, memòria, Øs un present de les coses presents, la visió, i Øs un present de les coses futures, que Øs la expectativa que facin aquestes coses. A travØs de la memòria, de la visió i de l'expectativa.

allòque fa Agustí Øs, en una dialŁctica, fer interaccionar memòria, atenció i espera. I llavors, d'alguna manera, el temps ha deixat de ser, per dir-ho així, al•lunar per esdevenir simultani. I en aquesta simultanitat Øs on s'introdueix aquesta distensió, perquŁ Øs evident que la nostra percepció del temps Øs la percepció del trànsit actiu.

En aquest trànsit actiu, d'alguna manera, el passat ha deixat futur. I en aquest procØs de trànsit no arribem mai a coincidir amb nosaltres mateixos. És a dir, ens declarem que d'alguna manera Øs allò la percepció temporal mØs evident Øs la no coincidŁncia entre aquest present, aquest futur i aquest passat. És a dir, en un moment en quŁ nosaltres veiem que no som passat, que encara no som futur,

i ja no som passat, que som alguna cosa entre mig que no sabem ben bØ, estem tensos entre aquests dos cors. I això Øs eminentment la percepció temporal. Això Øs el que Øs, no? Llavors, sembla una mica així com repassada, però Agustí mateix posa un exemple que heu llegit i que crec que Øs prou entenedor, que veig ja que em decita, i que jo tambØ us l'he llegit jo, que vol que encara...

...Ho tinc clara, amb una intensitat. O sigui, quan nosaltres estem cantant i cantant una cançó, podeu imaginar que la vostra cançó preferida, ella està referint-se a un psalm, que Øs aquella licŁncia històrica que Øs important. Ell diu així, quan desitjo cantar una cançó, una vuda, abans de començar, la meva expectació em plou la totalitat. És a dir, abans que nosaltres cantem una cançó, sabem com va aquella cançó, Øs a dir, tenim la totalitat en ment de la cançó

Per tant, un començo, tot allòque vaig recordar amb ella relacionat amb el passat s'amplia en la meva memòria. La vitalitat d'aquesta acció es dilata pel brutal valor i velocitat, i en aquesta exportació per allòque encara recitarØ. Si en el moment que jo estic cantant una cançó jo soc conscient de quŁ he cantat i de quŁ encara he de cantar, o sigui, anada cantant i ja sØ com estic, no?

Llavors la meva cançó segueix sent present i per ella passarà allòque era futur per convertir-se en passat. És a dir, la meva cançó Øs aquesta planificació tan brutal a partir del qual ja ho he cantat i per tant m'obligo, però encara ho recordo per entendre'n el que sØ o no estic, i soc conscient d'allòque vindrà, perquŁ si no no em sortiria gaireb Ø una cosa. I en el moment que això es verbalitza,

disminueix l'expectació i Øs un col•lumpte de la memòria perquŁ vaig deixar d'ella allò que ja he cantat i que de cop la meva cançó està acabant. Al final disminueix l'expectació, ha acabat la protecció i passat internament a la memòria. És a dir, al final de la cançó Øs el judici, el moment en el qual ja no hi ha expectativa de futur. És a dir, tot ha passat a la memòria, tot ha passat al passat.

han anat passant, han anat passant. Han anat passant i seguirem circulant. Per tant, Øs una manera molt clarificadora, molt fàcil d'entendre aquest trànsit a partir del qual Agustí entØn aquesta distensió temporal. Fixeu-vos que la qüestió a partir del qual està explicant això Øs un procØs que Øs fàcilment extrapolable, aquesta idea de totalitat, alts dies i paral•lels.

El que dicta l'acció, la seva identitat, es refereix a tambØ a cada part i a cada síl•laba de la mateixa. És a dir, no nomØs de la menció, sinócom pronunciem una paraula.

a nivell microscòpic, tambØ estem en aquesta tensió Com tambØ en una acciómØs llarga de la qual funciona que en sigui una part. Aixòmateix passa en tota la vida humana, de la que formen part totes les accions de l'home. I així passa igualment en el curs d'una vida, dels fins dels homes, de la qual formen part totes les vides humanes.

de les vides humanes, Øs a dir, la història. A partir d'aquí, Agustí Øs capaçd'entendre el que seria el temps. Fixem-nos que allòque tØ Agustí Øs situar

situar aquesta percepciótemporal a l'interior, Øs a dir, a l'ànima. Aquesta atencióde la qual estàparlant Øs la interiorització, aquesta distensió, no es percep en lloc extern, es percep dins de l'ànima. Aquesta atenciópRecisament Øs dins, no? Aquesta interiorització de la distensió, allòque fa aquesta percepciódel canvi.

Garvin, per exemple, allòque fa Øs fer-nos conŁixer aquesta distància interiorment i justament podria haver de clavar el camp narratiu. És a dir, la narracióØs possible en el moment en quŁ nosaltres percebrem aquesta distensióinteriorment. D'alguna manera, aquesta extensióparteix de la percepciód'això És a dir, nosaltres no podríem narrar, no tindria sentit narrar.

L'acció, la narracióen progressiódel temps, no mos deia per la narració, si fos directament això Primer hem de percebre això, perquŁ narraríem. Llavors, d'alguna manera, la consciŁncia estàdistesa, perquŁ sempre Øs present en ella aquesta naturalesa emocional d'aquestes tres distàncies de memòria, visióI expectativa. Allòque la nostra ànima recorda, veu i espera,

i espera, Øs aquest desfaltament i el recordem d'aixòacostumat per punts amb la carnitat. De la qual cosa no s'oblida tota l'estona perquŁ l'experiŁncia narrativa del temps no nomØs Øs l'espírit, aquesta ànima privada, diguem-ne, respecte a l'experiŁncia vital del temps, sinóaquesta ànima mortada, aquesta ànima primada de l'exclusivitat, un present que Øs el present del benefici.

Precisament el llibre d'Agustí Øs interessant aquí, diu que DØu Øs aquell que ho ha sentit tot. No significaria que ell estiguØs al final de totes les nostres cançons, ell ja sap d'on venen, on acaben, llavors d'alguna manera nosaltres tenim aquest deure intern.

PerquŁ nosaltres preferim haver sentit un merçóque no pas sentir-lo, no? O sigui, fixeu-vos que cada vegada que sentim una cançóno sabeu si us agrada o no, no? PerquŁ realment com que no sabeu com acaba la nota Øs el moment en quŁ aixòdeu sentir i dieu ah, una altra vegada, perquŁ ja ho podeu anticipar, no? El moment en quŁ surt aquest agil, igual com una història o qualsevol altra cosa. Per tant, DØu es defineix per aquesta possibilitat de veure

possibilitats d'haver-ho sentit abans que ho estiguem sentint. A mi vosaltres som aquells que estem contínuament dient-ne sentit. Per aixòØs tan important la narració, aixòde la conjuraciónarrativa, Øs necessària perquŁ Øs aquesta possibilitat en vida d'haver sentit les coses. En canvi, en la temporalitat divina, d'alguna manera, si algœ aquí vol fer una mica de poesia, podríem dir que la narració, la conjuraciónarrativa, Øs la nostra possibilitat de tenir un tastet del que seria...

Llavors, fixeu-vos que l'Agustí hi ha aquesta tensióconstant entre la multiplicitat de l'experiŁncia temporal, el present dividit, una narracióque s'ha de fer i que Øs conscient que no acabaràmai d'unificar...

i aquesta atracció, el que seria la intenció, que seria d'alguna manera la concentració interior. I parlem de concentració L'home mØs concentrat Øs aquell que Øs capaç de tenir al cap aquest triple present. Estem concentrats i estem en un altre temps, una mica aquesta idea. Llavors, tot aixòperquŁ, recordeu potser, com una mica el temps...

...Øs que en el plantejament d'això, en el plantejament d'aquesta qüestió, en realitat aquest desig de permanŁncia que desprØs estàrespost de facto...

...s'ha pronunciat, no?, a travØs del gest que li ha fet de reconstruir la seva vida a les confessions. És a dir, d'alguna manera ella anhela aquesta capacitat de reescriure, d'explicar-se, configurant activament la seva vida per tal de llançar aquesta distensió i aquest Øs precisament el gest fotològic que nosaltres acabem de llegir quan arribem al llibre 11.

És el gest que, en efecte, explicant-se la seva vida, disposant la seva vida en forma d'una trama, un esdeveniment. Per tant, d'alguna manera, la narracióque nosaltres hem llegit realitza les condicions que es descriuen al llibre 11. I, per tant, el llibre 11, d'alguna manera, fa l'arqueologia col•locada al final d'un exercici que ja s'ha fet, que ja ha estat acomplet.

Llavors, d'alguna manera, allòque diu Agustí Øs situar el temps dins de l'ànima, aprofundir en la temporalitat, malgrat que ell voldria abolir-la, i d'alguna manera, a travØs d'aquest exercici de memòria, que Øs aquest acte de recordar la seva vida, aquesta relacióentre les parts.

La nostra manera de ser gairebØ condemna. En aquest terme mig entre la temporalitat i l'eternitat, que Øs la memòria, allòque ens permet la narració, allòque l'ha fet Agustí, Øs agonitzar.

Øs advertida a la qual convØ arribar a travØs de la drama, que fixeu-vos que Øs tan narratiu, Øs configuraciónarrativa d'aquesta distància.

I justament ara entrarem al tercer, la trama. I aquí Øs el moment en quŁ jo diria, va, ja hem parlat del primer, Agustí, ara estem anirant endreça quŁ Øs la trama, Øs a dir, com Agustí allòque en realitat Øs aplicar aquesta idea trampa de configuraciónarrativa a aquesta denominada expansióde la seva distensióanalítica.

Algun dubte, alguna qüestióabans d'atendre el discurs de la trama? Quan parlaves, per exemple, del passat, del futur, m'ha quedat molt clar, no? La memòria Øs passat present i futur Øs perspectiva de present, peròel present com a tal ha quedat una mica... QuŁ seria en aquest...

QuŁ seria? Potser el present. O sigui, com ell diu la visió, diu que Øs un present, Øs a dir, les coses que en aquell moment tenim a l'abast. Fixa't que quan parlo de present triple, no? Quan he dit d'esclavament, allòque estem tenint Øs el present de manera que gairebØ es confondria. Sembla com si el present com a tal no existís, sinóque nomØs queda passat.

Si quan ell diu visió, potser mØs que visióØs el moment en el qual són presents la memòria i l'expectativa. D'alguna manera, Boira va donar el que seria el moment present perquŁ el que seria un lloc de trobada de la tanària entre present i futur. Sí, diu visió, peròal final jo crec que Øs mØs això, el moment de coexistŁncia.

en tensió, en el diria, en el moment en quŁ estem concentrats, en el moment en quŁ estem tensionats, atenció, Øs el moment del present. És això Alguna qüestiómØs així mentre per fer això? Fem un concepte de trampa, d'acord? Va, concepte de trampa. Aquí al darrere.

Aquí el tenim. Recordeu que portar sobre la taula Aristòtil estàfet per Ricard a propósito, per tal de puntualitzar o termininar el que seria aixòque hem parlat de la distància. D'alguna manera, ell utilitza Aristòtil per parlar de l'intenció

La trama es una construcció Llavors, quŁ Øs la trama? La trama Øs construcció, per tant, la intencióØs construcció, per tant, apuntarØ de resistŁncia, no? La trama dirØ que aquí millors, si m'interessa, apunto, en tot cas. La trama es podria definir com un acte, un acte, que aixòØs important, que actua aquí.

la categoria de composicióque imposa concordança en la distància, en la disconcordança. La trama seria allòque, segons Aristòtil, ordena aquest seguit de moments des de moments. Fixeu-vos que utilitza la trama que diu que Øs mimŁtica. Quan parla de mimesi no estàparlant de mimesi metafòrica, Øs a dir, no estàparlant d'una imitació

la realitat, sinóque estàparlant d'una imitaciócom una activitat humana en la qual nosaltres disposem els fets imitant un sistema que ja tenim nosaltres posats. Llavors, la mimesi referida a la trama Øs perquŁ la trama Øs una activitat que ens ensenya alguna cosa. Llavors, quan jo estic parlant de fer

Øs una activitat creadora i d'aquí Aristòtil no poŁtica, no? PoŁtica Øs allòprecisament que crea una cosa. Per tant, la trama allòmateix Øs disposar uns fets que a priori podrien estar desballats, no?

Disposar-nos amb concordança, de manera que tingui plenitud, totalitat i una extensió apropiada. Que diria Aristòtil. Teleies Øs plenitud, oles Øs ampliació, i meimetros Øs l'extensió Llavors, la trama Øs un tot que per Aristòtil tØ una virtut, i aixòØs molt important, de divinança. És a dir, la trama centra de ser...

La trama sempre segueix la probabilitat i o la necessitat. És a dir, no estàbasada en l'experiŁncia, sinóen uns efectes d'urbanització, que són uns efectes literaris. Per tant, els vincles no són naturalistes, no són realistes, són simplement referits a la versemblança d'això I aquí la distincióque sempre se cita i sempre Øs molt important

entre l'història i la poesia. Bàsicament, allòque diu, que diu, no els diferencien perquŁ les coses van bØ, no Øs possible falsificar Odo i no per aixòseria poesia en canvi d'història. La diferŁncia estàen que un dir allòque succeeix i l'altre allòque podria succeir.

Per aixòla poesia Øs mØs filosòfica i elevada que la història, perquŁ la poesia diu allò general i la història allòparticular. I aixòØs possible perquŁ la poesia, allòque està fent Øs utilitzar el mecanisme de la trama. És a dir, la trama allòque fa Øs un seguit

de fets que es treuen una instrucció Øs un encadenament necessari

i versemblant. Encadenament necessari i versemblant segons uns patrons universals, rionals, fluid, anteriors, d'una manera de serietat pràctica, Łtica, pœblica. És a dir, que l'acció inventada dels poetes allòque fa Øs estructurar-se basant-se en un vincle intern, no en accidents externs, que Øs la manera com la història passa. O sigui, la història no ha de ser versemblant. La història simplement

ha passat així. O sigui, a l'œltima, si ens expliquen coses inversemblants no es podria ser. En canvi, d'un poeta sí que es podria ser, perquŁ Øs ell que diria com encadenar la trama. Llavors, la trama Øs el procediment mitjançant el qual es fa emergir l'intel•ligible de la vicina en cara. És a dir, allòque la nostra vida sembla tal qual.

És a dir, allòque faria Øs allòque tØ la síntesi de la intel•ligŁncia. Llavors, aquí no tØ a veure la puntualitat. No tØ a veure que una cosa sigui precisament esclava. El que tØ a veure Øs la part semblança. Per tant, d'alguna manera, allòque estàfent Aristòtil Øs, a travØs d'un acte poŁtic...

...Øs la disparança. És que passen coses que no han passat. I la tasca que ens imposa aquesta mateixa experiŁncia Øs la construcció de trames.

La nostra activitat verbal restableixi, així que viscuda amb aquesta necessitat de tindre aquesta semblança, aquesta cosa poŁtica. I, per tant, parlàvem d'aquest fet poŁtic al qual Aristòtil, Agustí, diguem-ne, fa referŁncia en el moment en quŁ s'intenta estilar les seves composicions. PerquŁ justament aquest estilar...

Això simplement. O sigui, com que d'alguna manera la construcció de la trama no Øs una imitació externa

estem a Agustí, fixeu-vos, sinó que ella aquesta fet Øs partir de la pregunta filosòfica del text per tal de construir una obra que sigui una solució poŁtica, una solució pràctica a la par d'obra de la distensió i de la intenció Per tant, això ho fa, fixeu-vos, en l'àmbit de la interioritat. Això Øs molt important, que situa això a la interioritat i d'alguna manera...

I justament en aquesta interiorització hi ha un dilema, que Øs per Aristòtil fixar-vos que no Øs, diguem-ne, publicar, Øs a dir, de ser, probablement, pastar unes coses, de ser humans, Øs a dir, que després Øs d'ella, bàsicament, una regla se'm va escorçant, uns fetes cobrir va escorçant i de tant en tant, simplement construïm a partir d'aquí que existim. Això, sí, Øs problemàtic perquŁ en un moment, el temps obscur, parlem de la nostra interioritat, ja diguem-ne, allòque hem de fer Øs...

fixeu-vos que ja hi havia principis greix, algun moment en quŁ vosaltres sou capaços de saber si hem entŁs l'història o no. És el moment en el qual...

Llegim el començament d'una final i el final d'un començament i ens diem que això portava això, necessàriament. És a dir, aquest Øs el moment d'entrar en la titulació Quan són capaços de llegir el text del revØs. Quan la nostra, diguem-ne, culminació narrativa ens permet de reunir necessàriament totes les accions de la trama a partir de, malgrat aquesta distensió que Øs justament la lectura.

a partir del qual filem. Justament això fa Agustí. Ens col•loca aquesta mena de... Ens

demostra fins a quin punt aixòera aquest centre, cert, aquest concepte del que construeix el que seria això No Øs una trama, no Øs una trama que es construeix en aquesta distensió

Llavors, així, com a conclusiópel que fa a Ricard, no? Ricard, em dic que el centre Ricard, la famosa, tan de junt que Øs terra, flexió, etcŁtera, a l'estil de l'Agustí, que l'hem tingut a l'estudi. Ricard parla que la finalitat, una finalitat principià, no Øs la finalitat, Øs una situaciósistŁrmica, ha de ser que no ha de ser com una història de narrativa sistŁrmica, no sØ quŁ, jo quŁ diu

Øs a dir, en el moment en quŁ nosaltres costa amb el caràcter temporal de la nostra existŁncia, que la nostra activitat reflexa Øs la de negar-nos-la. Es forma en la mesura en quŁ s'articula.

els textos, els confessions, diguem-ne, que estem conscients d'això, allòque fan Øs maniàntar una prefiguraciód'aquesta existŁncia temporal que nosaltres fem, perquŁ ho vam fer,

a la temporalitat i la refiguracióque pren en el moment en quŁ nosaltres llegim. És a dir, que d'alguna manera la literatura Øs aquest sentit vital a partir del qual nosaltres hem fet prefigurat les preguntes, hem refigurat a partir d'una manera

a partir d'una configuracióque Øs la configuracióde la real. És a dir, que els temes ens permeten entendre millor aquell del qual venien, justament en referŁncia amb aquell temps que ens permet imaginar la configuració Llavors, simplement, Øs aquesta combinació de la dimensiócronològica, que Øs la nostra experiŁncia, amb una dimensióno cronològica.

I aixòØs el mateix, per exemple, que el que he indicat respecte als judicis. Realment, nosaltres portarem una impressió, podem formular un judici, Øs perquŁ sota un mateix concepte...

som capaços de unificar una diversitat de fenòmens o de qüestions, no? Per tant, l'altra anàlisi, allòque fa, Øs fer productiva la paradoxa del temps. És a dir, si nosaltres ens intentem explicar quŁ Øs el temps a partir de simplement investigar filosòficament, haurem d'anar en la poŁtica que Agustí diràuna estratŁgia en el seu llibre, per exemple.

Jo crec que fer per entendre quŁ Øs una dada. Justament Agustí haver avançat el llibre Moser. És a dir, que d'alguna manera Agustí havia avançat el llibre Moser, havia arribat a resoldre de facto el que seria la pregunta de quŁ Øs el temps. NomØs per ser irònic, d'alguna manera, la resposta Øs simple a travØs de la fugŁric, de relativitzar la paradoxa de la temporalitat. D'alguna manera, la nostra

la resposta Øs el mateix temps? AixòØs el que seria navegar aquest tema. Llavors, a partir d'aquí, el dimecres aproximadament s'ha de començar a aprendre aixòuna mica, però ja ha encarat la prus. És a dir, quŁ fa Prus respecte a això?

I a la una de la nit